

ærede Minister nærer for, hvad der sker ude i den store Verden. Den ærede Minister kom ganske vist ind paa Spørgsmaalet om Likviditet, men søgte at bortdialektisere Begrebet Likviditet. Han sagde: Likviditet, hvad er det? Vi er jo alle enige om, at Banker skal være likvide, men hvad vil det i Grunden sige, denne Likviditet? Skal det være ved Hjælp af indenlandske Laan? Nej, dem kan man ikke altid faa realiseret. Skal det være ved udenlandske Laan? Nej, sagde han — og pludselig, da det passede i hans Kram, nyttiggjorde han sig de udenlandske Erfaringer, han ellers lader haant om, og som jeg ikke maa tale om —, udenlandske Krav nytter heller ikke noget. Naar alle vil realisere, er det i det hele meget vanskeligt at have noget som helst Hold paa noget. Naar alle andre har det samme at sælge, gaar det slet. Og ud-drager man Konklusionen deraf, er det den: Dette med Likviditet — lad os blot ikke beskæftige os med dette Spørgsmaal, det er et ganske uløseligt Problem. Det er det imidlertid heldigvis ikke, og det, jeg har peget paa, og som jeg mener, de europæiske Erfaringer i høj Grad bestyrker, er, at Garantien for en Banks Likviditet ligger i en tilstrækkelig stor Beholdning af Kontanter, der ligger til syvende og sidst det afgørende. Det var det, det engelske Bankvæsen var bedre forsynet med end det tyske, og derfor har det engelske Bankvæsen under de overordentlig vanskelige Forhold klaret sig meget bedre end de tyske. Under normale Forhold gaar Banker fortræffeligt, helt bortset fra, om man har Love eller ikke. Man skal prøve et Bankvæsens Organisation paa saadanne Forhold som Krigsforhold, og vi maa derfor efter min Mening være himmelglade, som jeg sagde før, over, at Udlandet leverer disse Prøver. Og i saa Henseende har det som sagt blandt andet vist sig, at Englands private Banker har haft en stor Styrke i deres betydelige kontante Beholdninger i Modsætning til de forbløffende smaa kontante Beholdninger, man i Tysklands Banker er kommet ind paa at have. Hvordan skulde dette Spørgsmaal pludselig være noget ligegyldigt, noget, man ikke maatte tale om, ikke beskæftige sig med, noget, man fornemt kunde trække paa Skulderen ad? Sidste Gang Lovforslaget om Banker var til Behandling, tillod jeg mig at foreslaa, at af en Banks Midler skulde et Beløb svarende til omtrent 6 pCt. af den samlede Indlaanssum være til Stede enten i Kontanter eller an-

bragt paa Folio i Nationalbanken eller i paa Anfordring betalbare For-dringer paa solide udenlandske Banker. Hvis jeg vilde stille dette Forslag igen, vilde jeg stryge de sidste Ord, fordi jeg ikke føler mig for fornem til at gøre Erfaringer i Udlandet og rette mig derefter. Det er efter min Formening en Erfaring, der er gjort, en Lære, der er indhøstet, og det er til Trods for, hvad den højtærede Minister sagde, ikke mindre end — jeg kunde fristes til at sige — vor forbandede Pligt og Skyldighed at tage Hensyn dertil.

Ligeledes har man, jeg hævder det fremdeles, gjort betydningsfulde Erfaringer med Hensyn til den nøje Sammenhæng, der bestaar imellem Organisationen af et Lands Privatbanker og den tilsvarende Organisation af Landets seddeludstedende Bank. Det har i højeste Grad vist sig, at det ikke er saaledes, som den højtærede Minister, saa vidt jeg forstod ham, vilde give det Udseende af, at det ikke var noget, man kunde blande sammen, det var kun disse smaa Regler, vi her skulde have Orden og Redelighed i. Lad os blot faa denne Lov, siger han, og lad os ikke beskæftige os med disse store Vuer. Men det har i høj Grad vist sig, at et Lands Banksystem er et sammenhængende Hele, og det er i Grunden ret ørkesløst, naar man ogsaa skal sørge for Bankvæsenets Likviditet, at drøfte disse Sager hver for sig. Derfor var det ikke et Paafund, som jeg i Kraft af mine teoretiske Studier fremsatte, idet jeg pegede paa disse Ting og gerne vilde have dem inddraget her, men det var det Standpunkt, vort Parti indtog, og som jeg synes, en parlamentarisk Minister maa honorere og drøfte, i hvert Fald maa forsøge paa at forstaa og maa argumentere imod, hvis han finder det forkert, hvad han selvfølgelig har Lov til, lige saa vel som vi har Lov til at finde hans Standpunkt forkert. Man kan ikke som parlamentarisk Minister i Stedet derfor give personlige Karakteristikker af den tilfældige Mand, der er Ordfører for vedkommende Gruppe, thi selv om jeg var en Mand, der teoretisk svævede i Skyerne og derfor i al Maade underlegen den Bankmand, som den højtærede Handelsminister har været, kunde det ikke desto mindre være saa, at blind Høne ogsaa fandt et Korn — jeg er ikke bange for ogsaa at sammenligne mig selv med en Høne —, det kunde være, at ogsaa jeg i Kraft af min teoretiske Viden kunde komme til at finde paa noget godt. Naar jeg har fremsat mine Bemærkninger, er det i hvert Fald i Kraft af, at jeg skal udvikle mit Partis Synsmaade i denne Sag,